AKBABA

İstanbulda bir heyelân: Üstündağ kaydı!

Sıhhatını Seven RADYOLİN Kullanır

Diş Doktoru diyor ki :

«İyi bir diş macununda, diş etlerine muzır tesirleri olmıyan antiseptik bir madde bulunmalı. Asıl temizleyici madde, mineleri sıyırmıyacak şekilde hazırlanmış olmalı. İçinde hamız olmadıktan başka ağızdaki hamızları da temizlemek üzere kalevî maddeler ihtiva etmeli ve nihayet koku ve lezzeti nefis olmalıdır.»

İşte RADYOLİN budur !

Sabah, öğle ve akşam yemeklerinden sonra

RADYOLİN kullanınız.

BAŞ, DİŞ,

NEZLE,

ROMATİZMA

NEVRALJİ

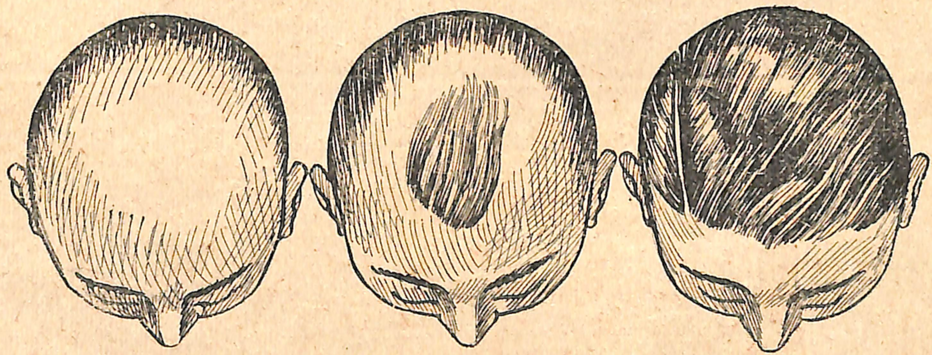
ve bütün ağrıları

Bir Kaşe

NEOKALMİNA

derhal keser.

Saç bakımı, güzelliğin en birinci şartıdır

PETROL NİZAM

Kepekleri ve saç dökülmesini tedavi eden tesiri mücerrep bir ilâçtır.

Sahıbı ve Umumi Neşriyat Müdürü
Yusuf Ziya
KENAN Basımevi ve Klişe Fabrikası

REKTA BASUR MEMELERİ VE HER TÜRLÜ İLTİHABLAR

Perşembe
8 B. Kânun
1938
No. 257

AKBABA

Müessisleri: Yusuf Ziya Ortac — Orhan Seyfi Orhon
Abone: Yıllığı 500, altı aylığı 250 kuruş. Ecnebi: Yıllığı 1000, altı aylığı 500 kuruş

Telefon 22129
Sayısı 10 Kr.

Yeni Valimize Açık Mektup!

Sayın Kırdar!

Üstündağın yerine İstanbula bir Kırdarın tayin edildiğini duyunca pek sevindim doğrusu: Dünyanın en güzel köşesi olan şehrimize, bir dağ giderken bir kır geliyor demek!

İsminizden sonra, tercümei halinizi okudum, sevincim iki kat oldu: Siz, yalnız eski bir mebus, muvaffakiyetli bir vali değil, meşhur bir göz hekimi imişsiniz de!

Dahiliye Vekili Doktor Refik Saydamın vatan bünyesini daha ilk muayenede pek iyi anladığına ve teşhisini tam bir isabetle koyduğuna bundan güzel misal olamaz: Hakikaten, sekiz yüz bin İstanbullunun gözüne batan şeyler o kadar çoktur ki, etrafımıza rahat rahat bakabilmemiz için her şeyden evvel sizin gibi kıymetli bir göz hekimine ihtiyaç vardı!

Artık bundan sonra, meslekî bir alışkanlıkla İstanbul belediyesinin gözünü dört açacağınıza şüphe yok.

Öyle ise, hemşerilerimi şimdiden tebrik edeyim: Gözünüz aydın!

Bu tebrikten size de bir pay ayırmayı ne kadar isterdim, sayın Kırdar... Fakat doğrusunu itiraf edeyim: Kendimizi böyle sevinçle kutlarken, size yarım ağız bile: Kutlu olsun, demeğe dilim varmıyor.

Öyle bir şehrin başına geliyorsunuz ki, dünyayı bize, bizi dünyaya bağlıyan düğüm noktasıdır.

Öyle bir şehrin başına geliyorsunuz ki, Ankaradan kalkan her tren burada durur ve Ankaraya giden her tren buradan kalkar.

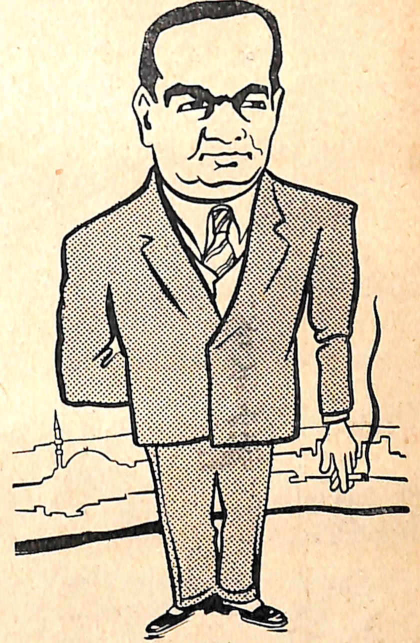
Öyle bir şehrin başına geliyorsunuz ki, vilâyet konağı matbuat caddesindedir.

Öyle bir şehrin başına geliyorsunuz ki, Mimar Sinanın bir kaç âbidesini kaldırdıktan sonra geriye kalan arnavut kaldırımıdır.

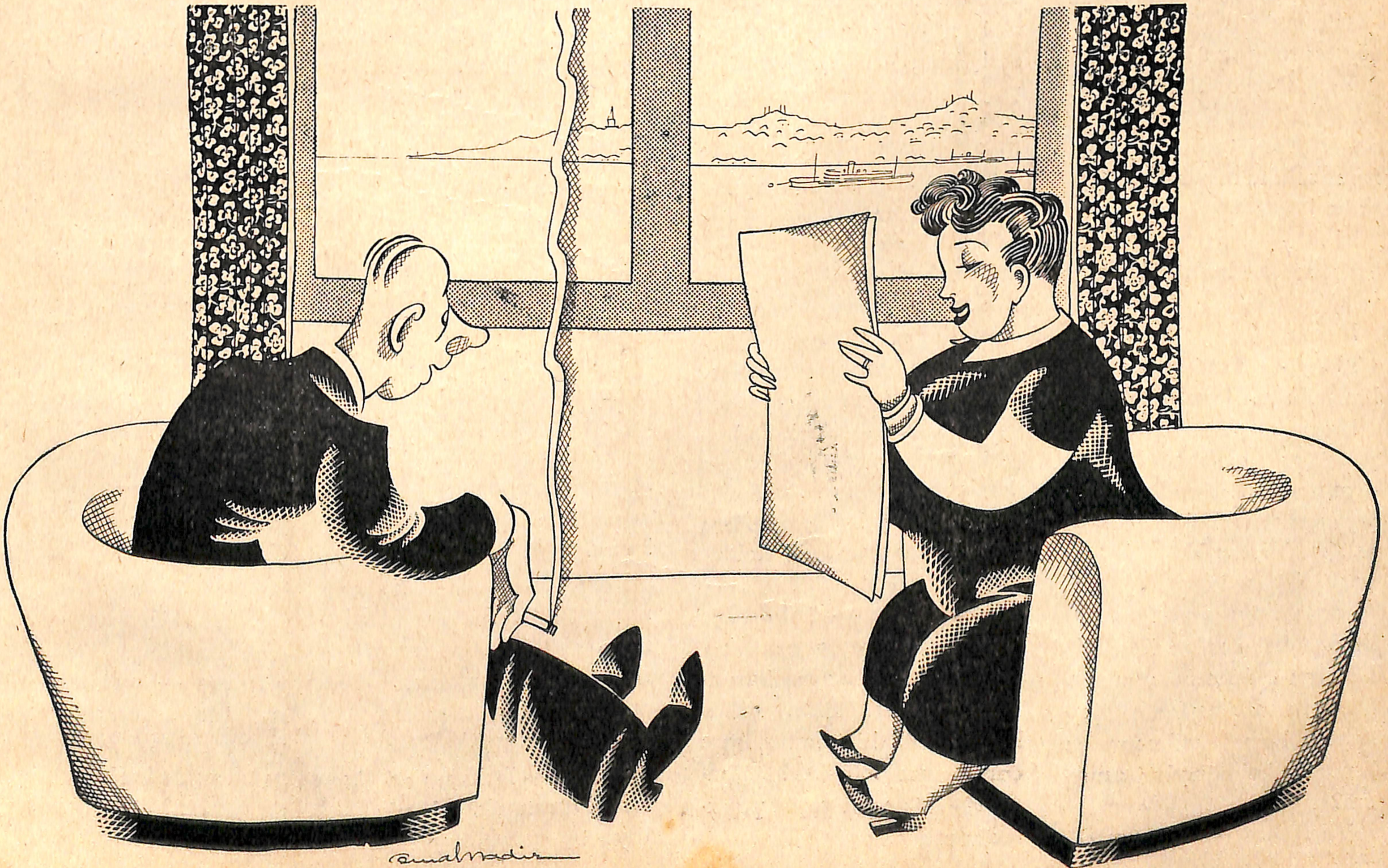
Öyle bir şehrin başına geliyorsunuz ki..... Hayır, sizin başınıza öyle bir şehir geliyor ki, Allah yardımcınız olsun!

Yusuf Ziya Ortaç

Bayar hükûmetinin İstanbula bir (Lûtlu)!

Yeni vali ve belediye reisimiz Lûtfi Kırdar

— Yeni İstanbul valisi göz hekimi imiş...
— İsabet.. İstanbul da memleketin gözbebeğidir!..

Komiser — Münasebetsizlik istemem. Herkesin sükûnunu bozduğunuz için gürültü ile mücadele nizamnamesinin maddei mahsusası mucibince 25 er lira cezayı nakdî. (Otel direktörüne) Eğer böyle bir hal bir daha tekerrür ederse oteli kapatırım, haberiniz olsun!

(Komiser ve polisler çıkar)

Hazım — (Bediaya) Zo, senin hiç sıkılman yoktur?

Bedia — Ka, ne olmuş ki?

Hazım — Daha ne olacak idi? Odana yabancı adam çağırdın ise bunun sebebini ağnamadım sanoorsun? Konuşulacak husûsî maslahat varmış? He? Karabet bu zokaları yutar?

Vasfi Rıza — Yalnız ona ne söylüyorsun, buna da söyle!

Hazım — Karı koca arasına girmek istemoorum. Şimdi sen sus ol, ben ne ki söyloorsam can kulağı ilen dinle! (Bediaya) Süt dökmüş kedi gibi önüne bakıp ne susoorsun? Bu herif ilen ne maslahatın vardı, ağnayalım!

Nihat — Ağzınızı bozmayın, kime herif diyorsunuz?

Hazım — Sana deorum!

Nihat — Ben herif değilim. Bu sözü iade ederim.

Hazım — Ya, ne deyeyim istersin? Sayın bayım, diyeyim, üstelik elini, ayağını öpeyim. Ettiğin kepazeliğe bir teşekkür istoorsun? Aklını başına al, karşında namusunun feveranı ile bir dişi kaplan kesilmiş bir karı olduğunu unutma. Şu kertede üzerine atlayıp saçını başını yolmoorsam bunu korkaklığımdan sanırsın?

Vasfi Rıza — (Zekiye) Evet, bunu korkaklığımızdan sanıyorsunuz? Alimallah birer dişi kaplan gibi şöyle üstünüze atlayıp...

(Sahnede ceketsiz duran Zeki bu sırada aksırmak için yavaş yavaş başını yukarı kaldırır. Elini yüzüne doğru getirir.)

Vasfi Rıza — Herif korkusundan bayılacak mı nedir? Evet, şöyle üstünüze bir sıçrayıp!...

(Zeki kuvvetle aksırır, Vasfi Rıza bir iki adım geri kaçar.)

Hazım — Sus ol, daha hitabem bitmemiştir. Senin hesabını görmeyi sona bırakoorum.

Vasfi Rıza — Evet, şimdilik hesabımızı görmeyi sona bırakıyoruz. İstediğin kadar aksır!

Hazım — (Bediaya) Sana soroorum. Bu namus lekesini neylen temizliyeceksin! Bundan sonra beraber yaşamamıza imkân vardır?

Bedia — Ya sen yapmadın?

Hazım — Ben karıyım, bana bakılmaz.

Vasfi Rıza — Biz karıyız, bize bakılmaz.

Hazım — Bizim ettiğimiz kusurları siz namusunuzla, haysiyetinizle kapaacaksınız. Sizin vazifeniz o!

Vasfi Rıza — Biz kabahat ettik mi, siz hemen onları kapamaya çalışacaksınız.

Şevkiye — Ey demek, her şeyi yapmaya sizin hakkınız var, bizim yok.

Vasfi Rıza — Tabiî biz karıyız, siz kocasınız. Ya vaktile biz koca siz karı iken nasıldı? Sizin kabahatlerinizi biz kapamaya çalışmıyor muyduk? Şimdi de siz ayni şeyi yapacaksınız!

Hazım — Evet, şimdi siz!

Vasfi Rıza — Her şey sırayla!

Şevkiye — Benim böyle kocalığa aklım ermiyor!

Bedia — Benim de!.

Vasfi Rıza — Bizim de ermiyordu ama, çaresi yok. İşte kocalık demek, bu demek. Bak, iki ay içinde biz nasıl bütün kadınlığınızı öğreniverdik. Saçlarımızı kıvırıyor, tırnaklarımızı boyuyor, sabahtan akşama kadar sırt üstü yatıyoruz. Hiç bir işe el sürdüğümüz var mı? Dedikoduya, israfa, tembelliğe alıştık. Öyle mükemmel ev kadını olduk ki görenin parmağı ağzında kalıyordu. Kocalarımızı da istediğimiz gibi evirip çevirmeğe başlamıştık. Her istediğimizi yaptırıyorduk. Ama şimdi işi bozdunuz, bizim yapmaya hakkımız olan şeylere siz burnunuzu soktunuz. Buna katiyen müsaade edemeyiz, anladınız mı? Kadınlığımızın mukaddes haklarını sonuna kadar müdafaa edeceğiz.

Şevkiye — Biz size ne yapıyoruz?

Vasfi Rıza — Daha ne yapacaksınız? İşimize karışıyorsunuz, bizi aldatmaya kalkıyorsunuz, hattâ bizimle kavga etmeye bile cesaret ediyorsunuz. Bütün bunlar bizim hakkımız.

Şevkiye — Ya bizim hakkımız?

Vasfi Rıza — Sizin hakkınız bizi müdafaa etmek, bizi korumak, bizim arzularımızı yerine getirmek, kusurlarımız olursa onları da hoş görüvermek!

Hazım — Dahası var. Çalışıp kazanmak, sık sık hediye getirmek, yüzümüze gülmek, bizi eğlendirmek. Sonra sinemaa, baloa götürmek...

Şevkiye — Ben böyle kocalığa razı değilim. Ayrılalım!

Hazım — Hayır, o da bizim hakkımız!

Şevkiye — Ne demek!

Vasfi Rıza — Ne demek olacak? Eğer biz istersek ayrılabilirsiniz.

Şevkiye — Ya siz istemezsiniz de biz istersek!

Vasfi Rıza — Ayrılamazsınız!

Şevkiye — Çıldıracağım. Bu ne biçim şey!

Vasfi Rıza — Çıldıracak bir şey yok. Kocalık!

Şevkiye — Demek ki ömrümüzün sonuna kadar böyle sizin derdinizi çekeceğiz.

Vasfi Rıza — Tabiî. Madem ki kocamızsınız. Çekeceksiniz.

Şevkiye — Demek biz sizin esiriniziz?

Vasfi Rıza — Tabiî. Madem ki kocamızısınız.

Şevkiye — (Bediaya) Allah aşkına şunlara bir şey söyle.. Üstüme fenalıklar geliyor.

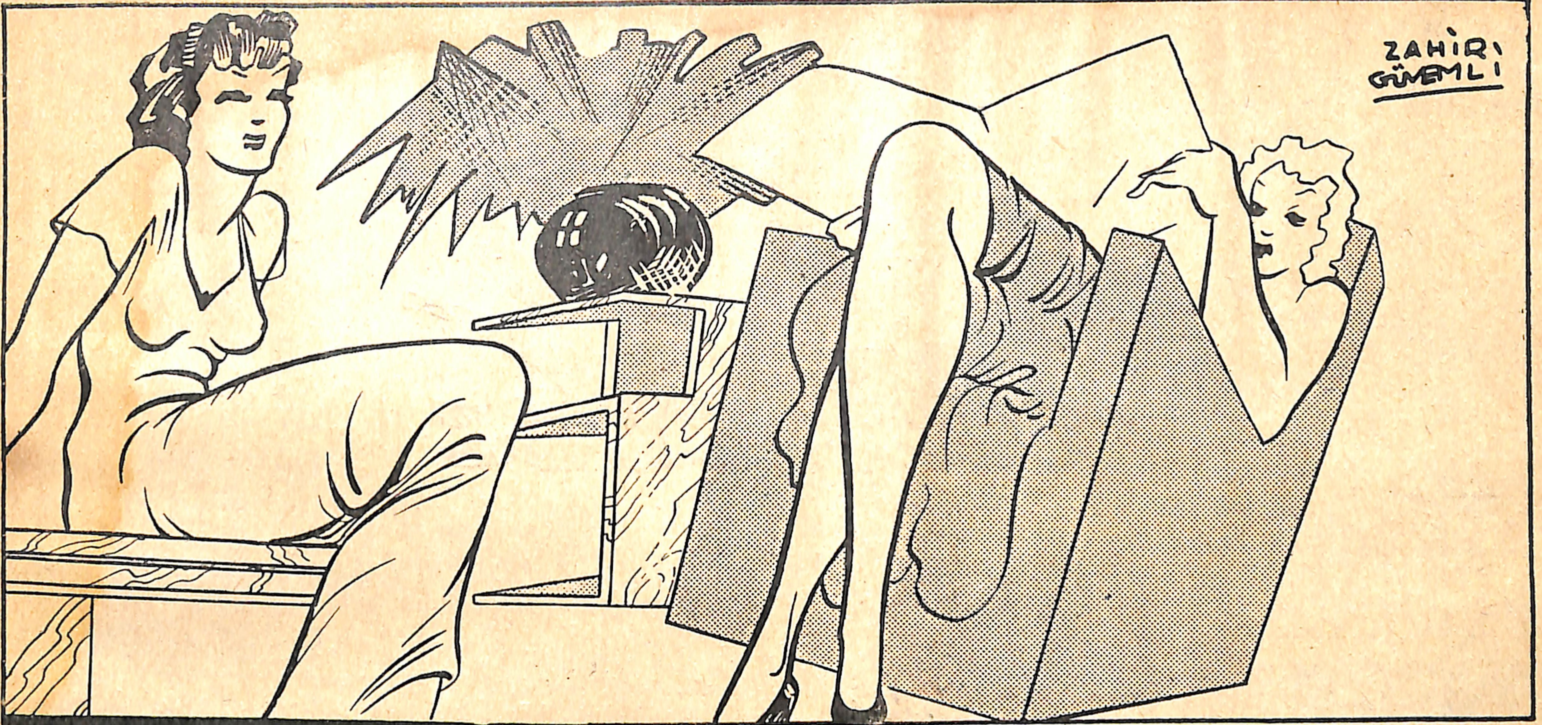
Bedia — Karabet, artık çok oloorsunuz. Madem ki kocanızız, sizi itaate davet edoorum!. Haydi, odanıza çıkın bakayım!

Hazım — Koca kısmı karıyı böyle çağırır. İlk önce yalvar yakar olun görelim. Canımız ister ise çıkar, istemezse çıkmayız.

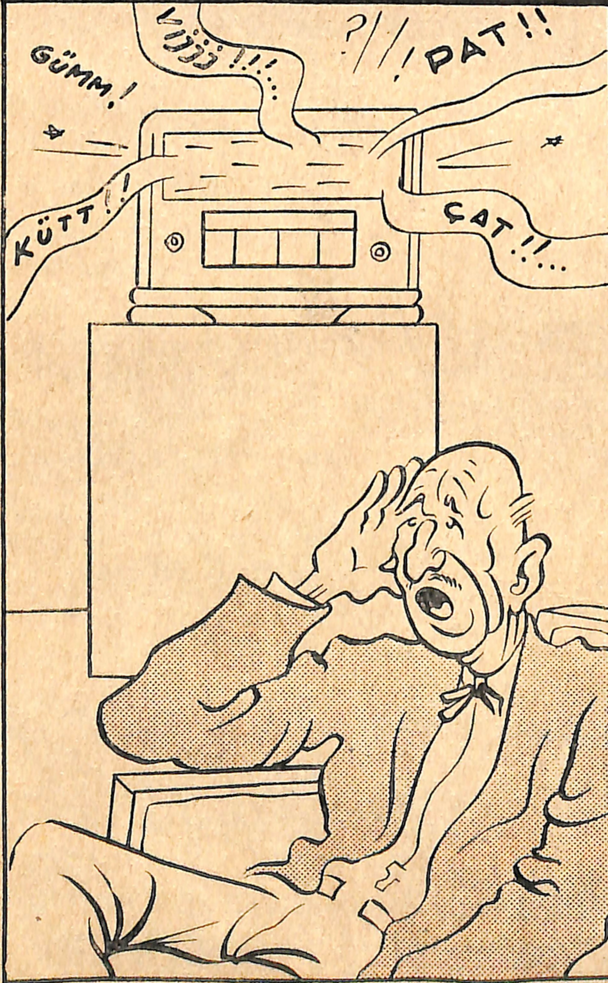
Bedia — Kocan değilim, emrediyorum!

Hazım — Sen bana emredeceksin, yoksam ben sana emredeceğim? Sen karısına emreden terbiyeli koca gördün?

(Arkası var)

— Bak, bu kış armut az olacakmış...
— Yaaa... Öyle ise elimizdekilerin kıymetini bilelim!

Gazetelerden — Radyo idaresi abonelerinin fikrini almak üzere bir anket açtı.

Abone — **Pür âteşim, açtırma benim ağzımı zinhar!**

Muallimlerin mesken bedelleri için Maarife bir istida verildi..
— Gazetelerden —

Doktor — **Anî bir heyecan mı geçirdi?..**
Muallim — **Evet!.. Mesken bedelleri veriliyor! diye arkadaşlar şaka ettiler!..**

Tarihî Bir Kılıç

Bay Akdem asarı atika meraklısıydı. Her gün çarşıdaki antikacı dükkânlarını dolaşır, kolleksiyonuna ilâve edecek bir şey arardı.

Bir gün, bu dükkânların birinde, gümüş kakmalı eski bir kılıç Bay Akdemin dikkatini celbetti. Antikacıya sordu:

— Bezirgân, bu kılıca ne istiyorsun?

— Sezin için yetmiş beş lira...

— Amma yaptın ha... Olacağını söyle bakayım...

— Sermayesi yetmiş lira be kuzum...

— Şuna elli lira vereyim mi?..

— Bereket versin paşam, olamaz!.. Son fiat yetmiş lira olur...

Bay Akdem pazarlığın uymayacağını anladı, kılıcı almaktan vaz geçti.

* * *

Bu vakadan bir kaç ay sonra, Bay Akdem, Mefkûr isminde, kendisi antika meraklısı bir zat ile tanıştı. Bay Mefkûr, Akdemi evine davet edip kolleksiyonunu gösterdi. Oda duvarlarını tezyin eden eşyayı birer birer gözden geçirirken gümüş kakmalı bir kılıcın önünde kaldılar.

Her vesile ile ecdadından bahsetmesini seven Mefkûr:

— Efendim, dedi, bu kılıcın hikâyesi uzundur.. Ceddi ekberim «Demirtaş paşa» Bağdat seferinden avdetinde...

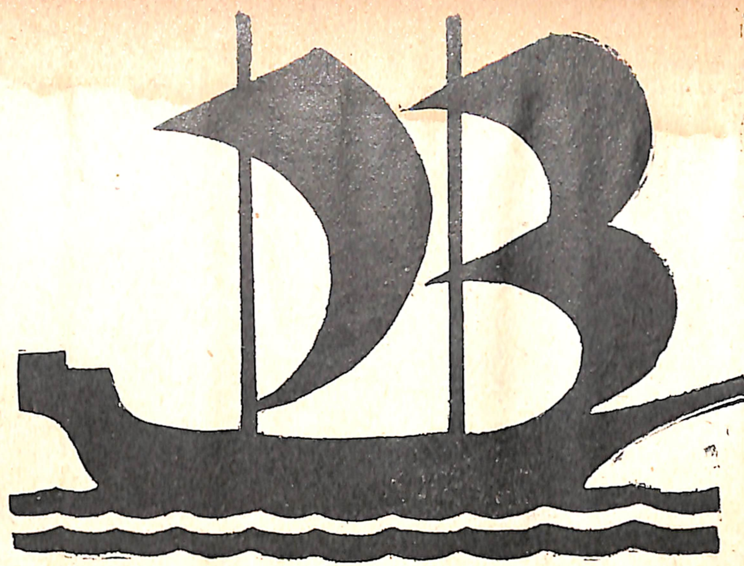
Bay Mefkûr, uzun bir masal anlattıktan sonra:

— İşte efendim, dedi, ceddi ekberimden bendenize kadar intikal eden bu kılıç böyle bir yadigârı tarihî, böyle bir bergüzarı kıymettardır.

Bezirgânın dükkânında gördüğü gümüş kakmalı kılıcı tanıyan Akdem, bu masalı dinledikten sonra gülerek:

— Malûm, dedi... O gün yahudinin tamahkârlığı, dainizin de nekesliği tutmasaydı, ceddi ekberinizin yadigârı az kalsın bana intikal ediyordu!...

Horoz

Kadıköy vapurlarındaki Denizbank firmalarını gördünüz mü? Her vapura binişimde, bir çift kartal kanadı gibi bacayı saran bu heybetli şekle korkarak bakıyorum. Bana öyle geliyor ki vapur, yolcularından ziyade bu firmanın ağırlığı altında suya gömülüyor.

— Niçin bu kadar büyük?

Diye merak ediyordum. Geçen gün cesaretle karşısına geçip uzun uzadıya seyrettim. Meğer, bu yalnız yazı değil, resimmiş de!... Fütürist ressam, eski hattatların bir hünerini bu kompozisyonda canlandırmış. Hani, hatırlarsınız, eskiden kahvelerde hem yazı, hem resim levhalar vardı. Çifte (Ya Ali) ler. (Ayın) lar ağızlarını açmış birer arslandı; ve yahut (Ah, minel'aşk) lar. Boynu bükülmüş (he) nin gözlerinden yaş damlardı. Bu, daha ziyade kayık biçiminde, kürekleri eliften yazıları andırıyor.

Yeni sanatkâr D ve B nin karınlarını şişirerek birer koca yelken yapmış. Sonra bunları bir kayık silüeti üstüne yerleştirmiş. Denizi anlatmak için de altına, Karagözdeki göstermelik gibi siyah kıvrımlı bir çizgi koymuş...

Hepsine peki! Fakat neden Denizbank kadar modern ve mükemmel bir müessesenin sembolü yelkenli kayık olsun? Mutlaka en iptidaî şekle mi gitmek lâzımdır? Eğer böyle olsa, adaleti balta ile, maarifi sopa ile temsil etmek icap ederdi. Haksız mıyım? Bilmiyorum. Fakat ben, bu acayip kompozisyon karşısında, sanatın iki asîl vasfı olan sadelik ve tabiîliğe bir kere daha hayran oldum!

Orhan Seyfi Orhon

KAZANÇ

Borsa önünde iki ahbap konuşuyordu:

— Vallahi, her zaman da söylerim, İstanbul tam para kazanılacak bir memleket doğrusu... Köyden buraya geldiğim zaman cebimde on liram vardı...

— Şimdi?

— Şimdi... Tamam on bin lira borcum var...

Böylesi de Olur!

Bay Naci, salondaki büyük oturtma saatin geri kalmasından şikâyet ediyordu. Ayar edeyim derken büsbütün bozmuştu. Hizmetçi kadını çağırdı:

— Şerife kadın, bu saati al, saatçiye götür. Yaptır!

Şerife kadın: Başüstüne, dedi.

Naci, akşam eve geldiği zaman salona girdi, boğuk saat mükemmelen tıkır tıkır işliyordu:

— Şerife kadın, saatçiye ne verdin?

— Beş para vermedim.

— Nasıl olur? Saatçi senin akraban mı?

— Benim kızım, Bay Hüsnülerde hizmetçidir. Orada tıpkı tıpkısına bizim saate benziyen bir oturtma saat vardı. Bizim saatle onu değiştirdim.

Naci, hiddetle köpürdü:

— Bu saat, Bay Hüsnünün saati mi? Bu adeta hırsızlık... Hilekârlık... Namuslu ca bir iş değil... Ben, böyle kepazelik istemem. Yarından tezi yok, saati aldığın yere götür, benim saatimi de getir... Anladın mı? Bir daha da böyle münasebetsizlikler görmiyeyim!

Şerife kadın ertesi gün saati getirmişti. Naci, akşam salona girdi. Saat eski yerinde tıkır tıkır işliyordu:

— Saati kaça tamir ettirdin?

— Beş para vermedim.

— Allah Allah.. Yine ne dalavere çevirdin?

— Bunda dalavere yok... Bay Hüsnü meraklıdır, bizim saat bir gün orada kaldı ya, hemen tamir ettirmiş.

Karga

Balta ve Süpürge

Yazan : PEYAMİ SAFA

Bazı şehirlerde eskilik, bazılarında da yenilik bir kıymettir. Hiç kimse Venedikte, karanlık suların kıyılarında sırıtan küçük pencereli, sıvaları dökülmüş, her an yıkılmaya hazır birer harap ev haline gelen asırların yerine kübik apartıman görmeği düşünmez. Orada her çatlak, her oyuk, her leke, her çarpıklık ve yıkıklık; mermer gibi, altın gibi, elmas gibi bir kıymettir. Iki sene evvel gondollara motör takılması düşünülmüştü; bütün Avrupada kıyamet kopup kalktı. Venedikte veba, yenilikten daha az korkunçtur.

Bayramlık esvap gibi yeniliğinden değil, bütün ehemmiyetini ve cazibesini keman gibi, halı gibi, şarap gibi eskiliğinden alan yıllanmış kıymetler arasında büyük tarih şehirleri de vardır ve İstanbul onlardan biridir. Eğer Şiliden, Nevyorktan, Londradan veya Paristen İstanbulu görmek için gelen seyyahın burada Ermeni kübiği apartıman, iki karış asfalt aradığını zannediyorsak çok yanılıyoruz. İstanbulun betonu, kübiği, asfaltı memleketlerinde bunların yüz bin kat ve yüz bin çeşit âlâsına sahip turistler için, sadece, komiktir.

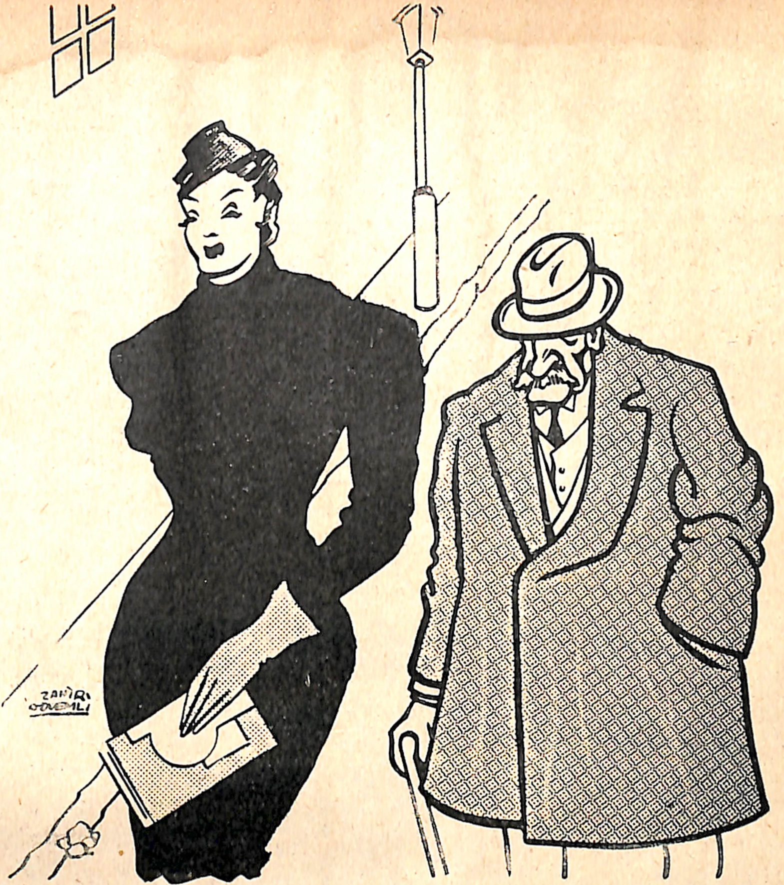
İstanbulu kıymetlendirmek için yapılacak şey, Yenicami önünde açmaya başladığımız meydan gibi, tarihin üstüne yığılan süprüntüleri kaldırmaktır. Bir çok semtlerde bu süprüntülerin başında yeni binalar gelir. Süleymaniyenin önünde yapılan enstitü bu rezaletlerden biridir. Kaç milyon liraya mal olmuş olursa olsun o binanın derhal yıktırılmasına reyini vermiyecek bir tek zevk sahibi yoktur.

Fakat eskilik pislik demek değildir. Her eskinin pis veya her yeninin temiz olması lâzım gelmez. Şu var ki, eskinin temiz tutulması daha zor olduğu için, biz ihmallerimizin kirini tarihe atfediyoruz ve temizlik yapmak için süpürge yerine baltaya sarılıyoruz.

İstanbula baltadan ziyade süpürge lâzım.

Bu şehirdeki vazifemiz tarihin bekçiliğidir; onun içinde değil, yanında yeni bir İstanbul çıkacağımız güne kadar bu rolümüz değişmiyecektir. Yaşlılar genç olamazlar, ancak baba olabilirler. Eski İstanbuldan, içinde değil yanında bir yeni İstanbul doğuncaya kadar, çocukça yeniliklerimizle bu şehri kısa pantalon giymiş bir ihtiyar gibi maskara etmiyelim.

Peyami Safa

— Gerçi siz pek gençsiniz.. Ama, ben de o kadar ihtiyar sayılmam.. Altmış yaşında...

— Altmış mı?.. Yaaa, vah vah.. Ben yetmiş biliyordum!

Stadyomda:

— Aman arkadaş, tımarhaneden bir deli kaçtı.. Buraya girdiğini söylüyorlar, gördün mü?..

— Evet, evet.. İşte, şu uslu uslu oturan adam!..

Antika Çiçeklik

Yazan: ERCÜMEND EKREM

Bedesteni atik esnafından Hacı Numan, koltuğunun altında, gazete parçasına sarılı bir paketle doktor Lokman Şafi'nin muayenehanesinden içeriye girdi. Tam istirahat zamanı idi. Pencereden sokağı seyretmekte olan doktor, Numanı memnuniyetle karşıladı.

— Oo!. Gel bakayım, Hacı! Nasılsın? Ne var, ne yok?.

— Sağlığınız, velinimetim!. Evelallah, sonra sayenizde hamdolsun iyiyim. Beni ikinci defa dünyaya getirdiniz. Cenabı hak razı olsun!. Dâreynde aziz etsin!. Alimallah, bu lûtfünüzü nasıl ödiyeceğimi bilemiyorum.

Doktor Lokman Şafi, burada ihtiyarın sözünü kesti:

— Bahse bile değmez, Hacı! dedi. Ben sana karşı vazifemi yaptım. İşte o kadar!

— Aman, efendim! Bahse değmez olur mu? Dostlardan ırak, öldüm gitti idim. O ne kan zayiatı idi, öyle?.. Sırf, tedaviniz, hazakatiniz sayesinde kurtuldum. Şimdi efendimize karşı borcumu eda etmek isterim. Ne çare ki fakir bir adamım. Bedesten, evvel zamandaki gibi insanı doyurmuyor. Diğer taraftan kimsenin bana hakkı geçtiğini istemem. Onun için şu antika çiçekliği fakirin bergüzarı olarak kabul buyurmanızı istirham ederim.

— Canım, Hacı! Ne zahmet! Böyle şeye lüzum var mıydı?

— Yoo! ne demek doktor? Vakıa bana ettiğiniz iyiliği dünyada ödemez. Lâkin yine erbabının indinde çok kıymetlidir. Halis Saksonya. Böyle parçalar, şimdi bedestene düşmüyor. Hepsi, birer, ikişer, Amerikayı, Avrupayı boyladı. Hele bu eski maden bir yerde kalmadı. Buyurun!

Hacı Numan, gazete kâğıdını açtı ve içinden eski bir Saksonya çiçeklik çıkardı. Üzerinde belki pek sanatkârane tersim edilmiş, fakat çok açık, çok çıplak, esatîr devrinden mülhem bir manzara vardı. Doktor bunu görünce başını kaşıdı. Böyle şeyi her gün bir çok kadınların uğrağı olan muayenehanesinde göz önüne koyamazdı. Eve götürse, orada da, Allah bağışlasın, bir melek kadar saf, yetişkin kızı vardı. O masûmun nazarlarını durup dururken rencide etmekte mana yoktu. Bununla beraber, ihtiyar müşterisini kırmak istemedi:

— Çok teşekkür ederim, Hacı! Lâkin zahmet etmeliydin!

Diyerek hediyeyi aldı. Numan da mukabil teşekkürlerini tekrar ederek kapıdan çıkarken:

— Bunun elbette bir eşi vardır, dedi. İnşallah ele geçirirsem, onu da takdim ederim, çift olur..

* * *

Hacı Numan gider gitmez, Doktor Lokman Şafiyi bir düşüncedir aldı. Bu münasebetsiz çiçekliği ne yapacağını bilemiyordu. Nihayet kurtulmanın yolunu buldu.

— Bizim dava vekili Natuk'a hediye ederim, dedi. Geçen defa, kayın valdenin evkafla olan davası için ücret kabul etmedi idi. Hazır, bu değerli de bir şey... Verir, kurtulurum!

Lokman Şafi, alelâcele çiçekliği bir kâğıda sardı, koltuğunun altına kıstırınca sokağa fırladı. Doğru, Natuk'un yazıhanesine...

Kapıdan içeri girer girmez:

— Merhaba dostum! diye bağırdı. Kayın valdenin davasından dolayı sana teşekkür etmeğe geldim. Madem ki ücret kabul etmiyorsun, o halde şu ufak hediyeyi al, bir tarafa koy da beni hatırla!

Avukat çiçekliğe bayıldı.

— Aman, nefis şey!.. Bunu nerede buldun? diye sordu.

Fakat, karşısına geçip de iki dakika kadar doya doya seyrettikten sonra:

— Pek çok teşekkür ederim azizim, dedi. Lâkin sen bunu getirdiğin gibi tekrar al, götür.

— Neden?

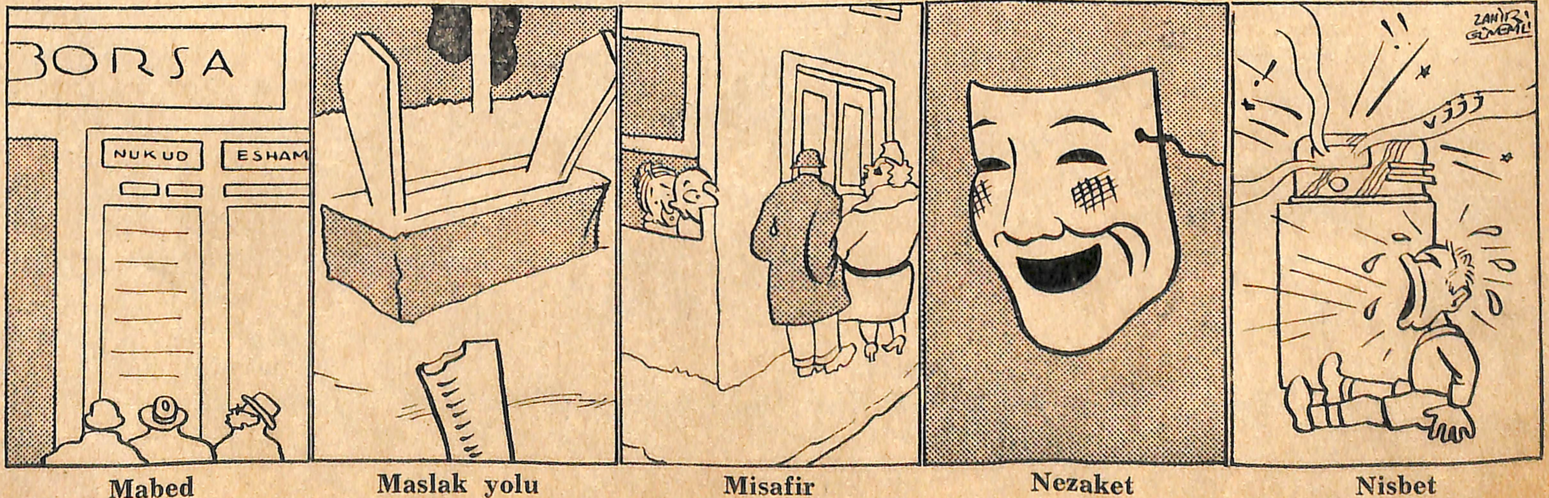
— Zira, burada tutamam. Avukat yazıhanesi ciddi bir yerdir. Evde ise valdenin taassubu malûm. Maazallah, kadıncağız beni evlâtlıktan reddeder!

— Yahu! etme be!. Bak ne kadar güzel, ne nefis!

— Öyle.. Gerçekten gözüm üstünde kalacak ama, ne yapayım?

Doktor Lokman Şafi azimkâr bir adamdı. Arkadaşının hiç bir itirazını dinleme-

Lûgatnamei Zahir ÇELEBİ

Mabed — Maslak yolu — Misafir — Nezaket — Nisbet

di, ve neticede galip gelerek, hediyesini masanın üzerine bırakıp gitti.

* * *

Doktor gidince bay avukat çiçekliği eline aldı ve bir kere de yakından tetkik etti. Aynı zamanda bunu ne yapacağını düşünüyordu.

— Bari ben de birisine hediye edeyim, dedi. Lâkin kime? Hah, buldum! Bizim Lahnettin, ikide birde bana bedava konser bileti yollar. Ben de bu sefer, hazır fırsat, şunu verivereyim.

Biraz sonra, hediyesi koltuğunda, Lahnettin'in kapısını çaldı. Kemanii şehîr, çiçekliği memnuniyetle kabul etti ve konsolun üzerine koydu. Fakat eşi dostu, ahbabı boyuna kendisile alay ediyorlardı. Zavallı adamcağızın rahatı, huzuru kalmadı. Nihayet bir gün bıçak kemiğe dayandı. Tesadüfen parasız da kalmıştı. Netameli çiçekliği koltukladığı gibi soluğu bedestende aldı...

İki gün sonra, yine öğle vakti, Lokman Şafi, muayenehanesinde oturmuş, veremin yoğurtla tedavisi hakkında yaptığı tecrübelerle elde ettiği neticeleri düşünüyordu. Birdenbire kapı açıldı ve içeriye Hacı Numan girdi. İhtiyarın yüzü fevkalâde gülüyor, her halinden sevinç, saadet belli oluyordu. Elinde kâğıda sarılı bir şey vardı. Heyecandan, nefes nefese soluyarak:

— Ah, doktor! dedi ne kadar sevindim bilmezsiniz: Talihiniz varmış. Çiçekliğin eşini buldum. Yıllarca arasa idim rast gelmezdi... Kısmetmiş.. Alın, güle güle kullanın. Velinimete yadigâr olsun!

Hacı Numan, fartı meserretten titriyen elleri ile sargıyı açtı.. Çiçekliği masanın üzerine koydu.

Doktor Lokman Şafi, dudaklarını kımıldattı. Bir şeyler söylemek istedi. Fakat hayretten nutku tutulmuştu!

Ercümend Ekrem

— Modern caddeler ağaçsız yapılacakmış...
— Köşesiz yapılsa daha iyi olur!..

ALACAKLILAR

— Bana kimlere borcun varsa söyle. İsimlerini hatıra defterime kaydedeceğim!

— Alla Allah... Benim alacaklılarımdan sana ne?.. Borçlarımı mı ödiyeceksin?

— Hayır, mesele o değil, bu adamlar ödünç para veriyor demektir. Günün birinde bana da lâzım olur!

ÜSTAD SELİM SIRRI İlk Aşkını Anlatıyor!

Yazan : SELİM SIRRI

Bir kızla bir delikanlının başbaşa kalması değil, konuşması bile yasaktı. Ateşle barutun - bir infilâk olur korkusu ile - bir araya gelmesine analar babalar razı olmazdılar. Onun içindir ki aşklarımız tamamiyle romantik idi. Tanışmadan, görüşmeden sevişiyorduk. Tesadüfen bir defa görmek, sevmek için kâfi idi. Aklın, muhakemenin, düşüncenin, uzlaşmanın, anlaşmanın bu platonik aşklarda yeri yoktu.

On yedi, on sekiz yaşında idim. Mühendishane harbiyesinde okuyordum. Hafta başıları izinli çıktıkça vapurlarda, atlı tramvaylarda bir perde ile bölünmüş olan kadınlar tarafında henüz örtünmüş, yeni erkekten kaçmağa başlamış sarışın, elâ gözlü veya beyaz kara közlü kara kaşlı kızlara göz süzer, içimi çekerdim. Ramazan geceleri Direklerarasında, cuma günleri Fenerbahçede ince peçeli güzel kızların peşine takılırdım. Sevmek, sevilmek, aşk havası içinde yaşamak istiyordum.

Bir izin günü bize yakın bir mahallede oturan dayımın evine gitmiştim. Yengem, daha ben merdivenleri çıkarken: «Misafir var! Karşıki odaya!» diye seslendi ve oturdukları odanın kapısını örterken pembeler giymiş, sarışın, ince uzun boylu bir genç kızın silüeti gözüme ilişti.

Odaya girip kapıyı kapadım. Fakat yüksek sesle konuşan misafirlerin ara sıra ince, gevrek kahkahaları mütemadiyen içimi gıcıklıyordu.

Bu kızlar seslerini bana işittirmek ve beraber oturamadıkları bir genci üzmek istiyorlardı. Artık dayanamadım. Parmaklarımın ucuna basa basa sofaya çıktım. Oda kapısına kadar geldim. Kalbim helecandan kuş gibi çırpınıyordu. Dilim damağım kup kuru olmuştu. Gözümü anahtar deliğine uydurdum ve kenardaki iskemlede önce kapı aralığından gördüğüm lepiska saçlı genç kızın tatlı bakışlarını, güldükçe pembe dudakları arasından beliren beyaz dişlerini gördüm. Belki dışarı çıkan olur korkusu ile fazla durmadan yine parmaklarımın ucuna basarak karşıki odaya kaçtım. Çekildiğime isabet etmişim. İki dakika sonra yengem yanıma geldi ve üzüntülü bir sesle:

— Vah! vah!. Yalnız kaldın!. Ama şimdi giderler, sonra görüşürüz, dedi.

Ben telâşla sordum:

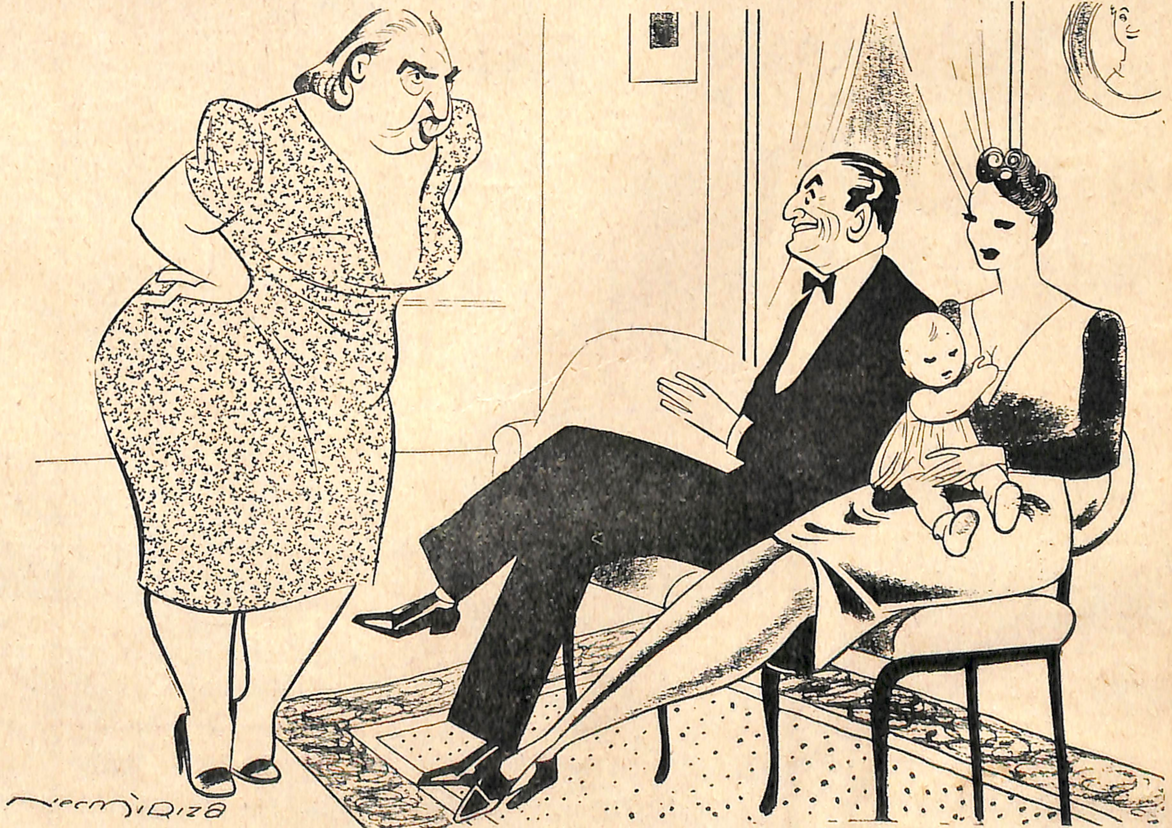
— Kuzum yengeciğim, şu kapıdan girince sağdaki iskemlede oturan küçük hanım kim?

Yengem şaşırdı:

— Hay Cingöz hay! Ne vakit gördün? Olur şey değilsin! Onun adı, Güzel Nuriyedir. Çok şeker kızdır!

— Peki! bunlar nerede oturuyor?

— Allah, Allah! istintak mı ediyorsun? Neden bu kadar merak ettin? Bizim kapı bitişik komşumuz. Yeni taşındılar. Bahçe duvarımız müşterek. Hadi, hadi öyle elin kızları ile o kadar alâkadar olma. Sonra zararlı çıkarsın, dedi ve misafirlerin yanına gitti.

— Sütninenin odasında ne işin var bakayım?.. Ha?..

— Şey.. Karıcığım.. Hani unuttun mu?.. Geçenlerde doktor bana da süt tavsiye etmişti ya!..

O akşam mektebe döndüm. Yolda hep Nuriyeyi düşündüm. Bütün hafta derste, müzakerede, bahçede teneffüste, gezerken, yürürken, yatarken aklımda hayalimde hep Nuriye!. Hafta başını iple çektim. İzin günü eve uğradıktan sonra doğru yengeme gittim. Kendisi sokakta imiş. Merdivenleri dört atlıyarak sofaya çıktım. Nuriyenin evinin yan pencereleri oradan görünüyordu. Vakit kaybetmek caiz değildi. Nehavendden Fuzuli'nin bir gazelini okudum:

Bende Mecnundan fezun âşıklık istidadı var
Âşıkı sadık benim Mecnunun ancak adı var!

Üç dakika geçmeden komşunun kafesinde bir hahal belirdi. Ben kafesi sürdüm. O da usulcacık açtı. Biraz bakıştık. Sonra ben bir temenna ettim, o da mukabele etti. Bir küçük kâğıdı katlayıp gösterdim. Başını eğdi. Çılgın gibi içeri koştum. Pembe bir kâğıda şu satırları yazdım:

«Güzel Nuriye! Geçen hafta kapı aralığından gördüğüm hayaline vuruldum. Bir hafta gözlerime uyku girmedi. Mektepte hep seni düşündüm. Seni seviyorum.»

Selim Sırrı

Tekrar pencereye geldim, Nuriye orada bekliyordu. Mektubu atacağımı işaret ettim. bahçeye indim. Duvarın dibindeki erik ağacına çıktım. Şimdi onların bahçesini iyice görüyordum. O da korka korka duvara yaklaştı. Bir an gözlerimiz birbirine takıldı kaldı. Mektubu attım. Alması ile kaçması bir oldu.

O hafta Nuriye beni daha çok meşgul etti. Dersler kulağıma girmiyor, bütün gece onun için şiirler düzmeğe çalışıyordum.

— Yazın burada bir kız kendisini denize attı.. Bir genç, hemen dalıp kurtardı.. Sonra, evlendiler!
— Aman güzelim, peşin haber vereyim: Ben hiç yüzmek bilmem!..

Nurunu her tarafa saçtıkça
Gözlerin gözlerime baktıkça
Gülerek benden uzaklaştıkça

. . . .
. . . .

Arkasını getiremiyor, sonra defterime yüz, iki yüz, beş yüz Nuriye yazıyordum. Yengem ziyaretlerimin sıklaşmasından işi sezdi, ben de ondan hislerimi gizlemedim. Nuriye ile erik ağacından altı ay içinde üç dört kere konuşabildim. Fakat onu dehşetli seviyordum. Kararımı verdim. İşi anneme açacağım ve Allahın emrile Nuriye ile evleneceğim.

İzinli çıktığım haftalardan birinde akşam annemle petrol lâmbasının donuk ziyası ile aydınlanan küçük odamızda mangal başında erkân minderinde karşı karşıya otururken utana utana işi açtım:

— Anneciğim! ben fenayım, başımda bir ateş yanıyor. Onulmaz bir derde uğradım. Hastayım!. Dünya bana zindan oluyor. Bu

gidişle verem olmaktan korkuyorum. Veya intihar edeceğim!

Annem birden fena telâşlandı ve bütün şefkatile bana sokuldu:

— Ne oldun evlâdım? Anlat bakayım! belki bir çaresini buluruz!.

— Anneciğim başımı bir sevdaya kaptırdım. Bir aşka tutuldum. Yengemin komşusu Nuriyeyi seviyorum. Onu bana Allahın emrile alacaksın!

Annemin tavrı değişti:

— Evlâdım, sen çıldırdın mı? Daha tahsilini bitirmedin, cebinde beş para yok! O ise senden beter. İki çıplak bir hamamda yakışır. Ne ile geçineceksiniz? Cicim ayları geçince hırgür başlar. Parasızlık, hayatı size zindan eder.

Zavallı anacığım ne doğru şeyler söylüyor, ne güzel nasihatlar ediyordu, ama, onlar benim bir kulağımdan girip birinden çıkıyordu. Mütemadiyen: «Ya alırım, ya ölürüm! Beni kaybedersin, karışmam!» diyordum.

O hafta mektebe gittim. Aksi gibi sokakta tesadüf ettiğim bir dahiliye zabitine dikkatsizlikle selâm vermediğim için dört hafta izinsiz cezasına çarpılmıştım.

Annem ise benim mektebe gittiğimin ertesi sabahı erkenden Nuriyelerin evine gider ve annesine:

— Hanım, hanım, aklını başına al, kızın ile oğlum sevişiyor. Oğlum kararını vermiş: Onu kaçıracak! Benden günah gitsin, işte haber veriyorum, der.

Nuriyenin annesinin etekleri tutuşur. Eyhav, namusumuz iki paralık olacak diye telâşa düşer ve bir kaç gün evvel kıza görücü gelen Çanakkalede bir mülâzimin valdesile söz keserler. On beş gün içinde nikâhları kıyılır ve Nuriye Çanakkaleye gelin gider.

Bir ay sonra ben izinli çıktım ve tabiî doğru yengeme gittim. Bahçede erik ağacına çıktım ve Nuriyeye geldiğimi bildirmek için bir türkü tutturdum:

Deniz dibinde kaya,
Cemalin benzer aya!
Canda takat kalmadı:
Günleri saya saya!..

Nuriyenin pencerelerinde hiç bir hareket yok. Kafesler mıhlı gibi kımıldamıyor. Sesim hiç bir akis yapmıyordu. Biraz bekledim. Arandım, bakındım yok! yok!. Dönüp eve geldim. Annemden işi sordum:

— Anneciğim, Nuriyenin valdesi ile görüştün mü?

Annem bana acır gibi bir tavır aldı:

— Ah evlâdım, henüz çok gençsin ve tecrübesizsin. Pek çabuk kapılıyorsun. Nuriye seni sevmiyormuş!

Ben isyan ettim:

— Bunun imkânı mı var? O benden başkasını sevmez, dedim.

Annem:

— Üzüleceksin söylersem, ama ne çare! Nuriye on beş gün evvel kocaya vardı, Çanakkaleye gelin gitti, dedi!.

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Minderin üstüne kendimi attım, hıçkıra hıçkıra ağlamağa başladım.

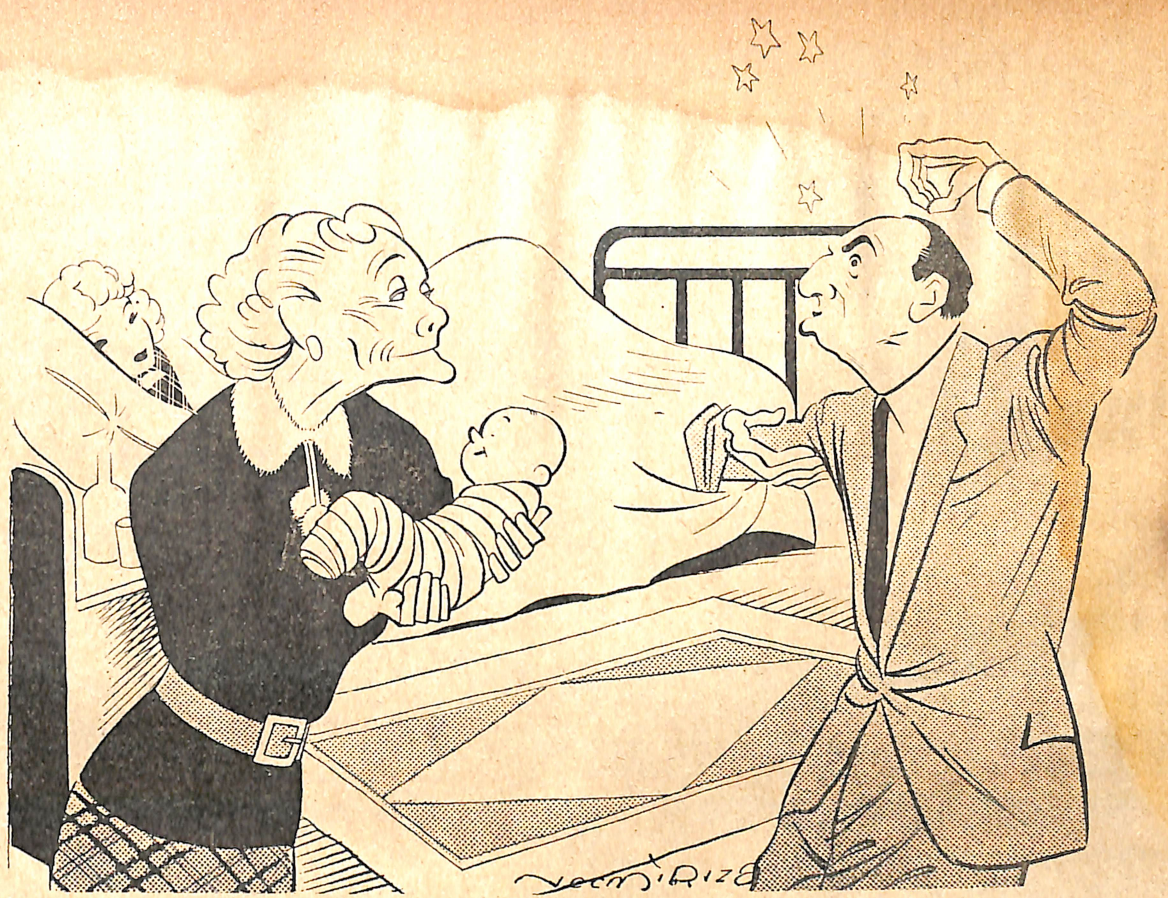
Annem yüzümü gözümü öptü, bana bir çok teselli verdi. Tam bir sene onu hep rüyada gördüm. Ona serzenişler ediyor, bazan ağlıyordum. Yıllarca onun hayalile yaşadım. Yavaş yavaş bu hicrana alıştım.

Genç zabit iken bazı akşamlar Büyük Çamlıca tepesine çıkar, oradan gurubu seyrederken hayalâta dalardım. Nuriyenin sevimli çehresi, tatlı gülüşü gözümün önüne gelir, kendimi erik ağacının üstünde sanır ve bir rüya görür gibi:

Canda takat kalmadı
Günleri saya saya.

Türküsünü mırıldanırdım.

Selim Sırrı Tarcan

Damad — Bu ne rezalet?.. Daha ben evleneli altı ay olmadı, karım doğurmuş!
Kaynana — Nasıl?.. Ben sana: Kızım çok hamarattır dememiş miydim!..

KERAMET

Bir mecliste, hokkabazlıktan, sihirbazlıktan, hünerden, marifetten bahsediliyordu. Bay Şükrü:

— Ben, on gün yemek yemeden, on gece uyku uyumadan durabilirim, dedi..

Arkadaşları itiraz ettiler:

— İmkânı yok. Böyle şey olamaz.

— Yüz lira bahse girer misiniz?

— Gireriz.

Derhal yüzer liralar meydana çıktı ve mukavele yazıldı: (Şükrü, on gün yemek yemeden ve on gece uyku uyumadan durabildiği takdirde kendisine yüz lira verilecektir. Duramadığı takdirde kendisi yüz lira verecektir.)

Netice ne oldu biliyor musunuz?.. Şükrü bahsi kazandı ve yüz lirayı aldı..

On gün yemek yemeden, on gece uyku uyumadan nasıl mı durdu?.. Çok basit: Gündüzleri uyku uyudu, geceleri yemek yedi!...

ÖLÇÜ!

İri yarı bir kadın tuhafiye mağazasına girip dükkâncıya:

— Kocam için yakalık istiyorum! der.

Dükkâncı:

— Peki bayan, verelim, der .. Kaç numara olacak?

Kadın düşünür:

— Numarayı bilmiyorum ama, durun size ölçümü vereyim. Nah işte... İki elimin parmaklarını şöyle kavuşturunca boğazını tam kavrıyorum. Bu ölçüye göre verin!.

Dikenler Çiçekler

Kadınların hakiki siması otuz yaşında meydana çıkar.

****

Kadının yegâne müdafaa silâhı göz yaşlarından ibaret kaldığı zaman aşk muzaffer olmuş demektir.

****

İnsan, dûçar olmadığı her felâketi bir saadet bilmelidir!...

****

Erkek yorulmaktan ölür, kadın ise yormaktan!

****

Hulya: İşte saadet!... İntizar: İşte hayat!...

****

Dünyada iki türlü kadın vardır: baştan çıkanlar, baştan çıkaranlar!

İnsan bir kadını ilelebet seveceğine yemin edebilmek için, ya daha evvelden bütün kadınları görmüş olmalı, yahut da o kadından başkasını göremiyecek vaziyette bulunmalı...

****

Bir kadının mizacı kıyafetinden anlaşılır..

****

İnsan, esirini arar!

****

Tufan, muvaffak olmuş tam bir eser değildir. Dünya yüzünde insanı temizlemeden bırakmıştır.

Hayatta en korkunç şey büyük bir saadettir..

****

Hayat, çok güç bir eseri sanattır, ancak bir kısmı işlenebilir ve daima bitmeden yarıda kalır...

****

Dostlarınızı kaybetmemek isterseniz onları sık sık görmeyiniz.

****

Saadet, randevusuna geç gelen sevgililer gibidir...

****

Vazifeler, ihtiraslardan ziyade mesut ederler.

****

Kadınlar iki türlüdür: Birine sahib olunur, biri tesahup eder.

YAĞMURLAR

— Hani seninle bir gün kâğıthaneye gidecektik?

— Gidelim!

— Ne zaman?

— Ne zaman istersen!

— Ben her zaman hazırım, sen gününü tayin et!

— Yağmur yağmazsa bu pazar günü gidelim!

— Gitmeyi muhale talik etme, hakikaten gitmek istemiyorsan açık söyle!

İFTAR

Ramazanda, hasisin biri iftar tertibine mecbur kalır. Ahçısını çağırıp:

— Bugün altı davetlim var. Beş kişilik yemek yaparsak, altı kişiye yeter. Dört kişilik yemek de beş kişiye kâfi gelir... Üç kişilik yemek de iki kişi doyurur.. Halbuki meşhur meseldir: Bir kişinin yediği ile iki kişi de olur...

Deyince ahçı:

— Zahmete ne hacet bayım, der, iki su da bir ekmek yerini tutar!.

Kız — Rica ederim, artık yeter..
Erkek — Peki, susayım...
Kız — Sustuğunuz zaman da ben demek istediğiniz şeyi pek güzel anlıyorum!.

ANA KUZUSU

Pek ana kuzususun, daha pek körpe çağın,
Seni eğlendireyim: Kollarım salıncağın!
Güzel kız! kucağımdır sığınacak bucağın!
Henüz küçüktür çağın: Kollarım salıncağın!..

Kendimi bir arzudan bir arzuya atayım:
Sana sevdaya dair masallar anlatayım,
Sonra, öpe koklaya, havaya fırlatayım:
Henüz küçüktür çağın: Kollarım salıncağın!..

Ben bir parça atılgan, sen bir parçacık ürkek,
Saf, yepyeni bir aşkın zevkini tatmak gerek!
Kuşlar gibi cıvılda: Başım döndü diyerek!
Henüz küçüktür çağın: Kollarım salıncağın!..

Gözlerimden anlarsın gönlümün dileğini,
Ey güzel! tattır bana ağzının çileğini!
Düşme diye tutarım o yumuk bileğini:
Henüz küçüktür çağın: Kollarım salıncağın!..

Senden süslü değildir en renkli kelebekler!
Yolunu, annen değil, artık âşıklar bekler!
Kucaklarda taşınır senin gibi bebekler:
Tamam olgundur çağın: Kollarım salıncağın!..

Çimdik

ZENAAT SANMIŞ

Ercümend Ekrem, bir akşam alaca karanlıkta Köprüden geçiyordu. Biraz ötede, parmaklığa dayanmış, pek ziyade dalgın ve kederli bir vaziyette, Halicin çamurlu sularına sabit nazarlarla bakmakta olan biri duruyordu.

Ercümend, bu adamın hal ve tavrından kuşkulandı. Muhakkak, bu biçare kendini birazdan kaldırıp denize atacaktı.

Teselli maksadile yanına sokuldu, elini hafifce omuzuna dokundurdu ve kemali mülâyimetle sordu:

— Nen var, arkadaş?. Meyus musun?.

Herif başını çevirdi ve safiyane cevap verdi:

— Hayır.. Kayıkçıyım!...

— Deniza düşdüyunu yorenler ne yaptilar Salamon?..
— Bir kalip sabun attilar!..

HAŞMETİN NÜKTESİ

Koca Rağıp paşanın verdiği bir iftarda Anadolu ve rumeli kadıaskerleri de davetliler meyanında bulunuyorlarmış.

Koca Rağıp paşanın yanından ayırmadığı meşhur Haşmet, toptan evvel yemek salonuna inip, Anadolu kadıaskerinin tabağına bir demet bayat sarı tere, Rumeli kadıaskerinin tabağına bir demet taze, yeşil tere koymuş...

İftar vakti gelip sofraya oturulunca tereler Koca Rağıp paşanın nazarı dikkatini celbetmiş ve:

— Bunları buraya kim koydu?

Diye sormuş. Haşmet derakap cevap vermiş:

— Bendeniz koydum, efendim.. Yerleri belli olsun diye!.. (Kadıaskerleri işaret ederek) Bu Anadolu teresi, bu da Rumeli teresi!.

Aman Yetiş!

Evleneli dokuz aydan fazla olmuştu. Yakında izdivaçlarının ilk mahsulünü alacaklardı. Karı koca bu ilk mürüvveti dört gözle beklerken lâzım gelen her tedbire müracaat etmişler, hattâ bir ay evvelinden meşhur ebe doktorlardan birini peylemişlerdi. Köyde oturdukları için buna her halde lüzum vardı.

Bir gece doktor telefonla uykudan uyandırıldı:

— Aman doktor yetişiniz. Karımın sancısı tuttu..

Doktor geceleyin adam koşturup bir otomobil getirtti. Derhal yola düzüldü.

Bay, doktoru köşkün kapısında, elinde saatle bekliyordu. Hekim telâşla sordu:

— Vaktinde yetişebildim inşallah!.

Bay gayet memnundu.. Yüzündeki beşuş tebessümü gören doktor ilâve etti:

— Yoksa ben gelinceye kadar çocuk doğdu mu?

Bay, gülerek cevap verdi:

— Yok doktor, yok... Nerede o günler!

Hepsi iyi hoş, yalnız doktor, bu gülmenin manasını anlamıyordu.. Biraz canı sıkılmış bir tavırla:

— Allah Allah! dedi. O halde burada gülüp duracağınıza, önüme düşün de işimize bakalım...

— İş yok doktorcuğum, iş falan yok!

Doktor, müstakbel babanın delirdiğine hükmetti:

— Ne demek istiyorsunuz kuzum? Demin: «Aman yetiş, karımın sancısı tuttu!» diye telefon eden siz değil miydiniz?

Bay hâlâ gülüyordu:

— Bendim doktorcuğum, bendim... Öyle meraklanma. Bizim bayan biraz meraklı malûm ya... Daha ilk göz ağrısı... Onun için: «Doktor çağırdığımız zaman yetişebilecek mi?» diye merak etti de, bana telefon ettirdi... Ama maşallah siz de yıldırım gibi geldiniz...

Saatına bakarak:

— Kadıköyünden buraya tam on iki dakikada... Teşekkür ederim doktor, teşekkür ederim.. Sizin gibi vazifeşinas bir doktor intihap ettiğimizden dolayı karım da, ben de cidden mesuduz!..

Yalnız bu işte mesut olmıyan biri varsa o da zavallı doktordu.

Şeytan

— Maşallah yahu, bu ne şıklık... Düğüne mi gidiyorsun?
— Hayır.. Birisinden borç istemeğe!..

İDMAN!

— Vah, vah, geçen gün bir kavga olmuş, sizin çocuğu fena halde dövmüşler!

— Evet.

— Ne o, bundan dolayı hiç müteessir değil misin?

— Hayır, boksör olmak istiyordu, mesleğine alışır fena mı?

Beş On Yıl Daha Yaşayım!

Yazan: **MAHMUT YESARİ**

Kararsız, pusarık bir nisan sabahı idi. Kayserili Haci Eftim, yeni deve tüyü renginde şapkasını giyerken aynaya baktı. Hafifçe gülümsedi. Şapka, hakikaten kendisini açmıştı. Fakat sokak kapısını açıp da yağmur çiselediğini görünce dertli dertli düşündü. Eski şapkası tamirde idi. Şapkasız da çıkamazdı. Odada oturmak da o gün hiç işine gelmezdi, çünkü işi vardı.

Vestiyerin bir köşesine atılmış gibi duran eski şemsiyesini aldı. Evvelâ elile sonra sert bir fırça ile tozlarını sildi, az buçuk temizledi. Açıp muayene etti. Uç tarafından biraz akmış, kenarlarda haylı delikler göze çarpıyordu.

Dışarıda yağan yağmur, bir ahmak ıslatandı. Bir kayseriliyi ıslatmıyacağına iman etmekle beraber, eski şemsiyeyi koluna geçirmeyi de ihtiyata muvafık buldu.

Yüksekkaldırımdan inerken, yağmur, ahmağı değil, şeytanı bile ıslatmağa başlamıştı. Sular, taşların üzerinden kayarak, koşarak setlerden, merdivenlerden bir dere halinde akıyordu.

Haci Eftim, şemsiyeyi aldığı için kendi kendini tebrik ediyordu. Lâkin yokuş bitip de tam caddeye ineceği sırada muthiş bir sağanak gelmişti. Tramvaylar, arabalar çay içinde yüzer gibi şarıltılar çıkararak yol açıyorlardı.

Haci Eftim,, şemsiye altında büzüldükçe büzülüyordu. Şemsiyenin kumaşı hafif yağmura kısmen mukavemet edebilmişti. Fakat bu müthiş sağanağın altında bir tülbent gibi temas eden suları aşağıya süzmeye başlamıştı.

Haci Eftimin aklı başından gitmişti. Yeni şapkası mahvolmuş sayılırdı. Ne yapmalıydı? Saçak altlarından yürüyüp bir kahveye, bir dükkâna girecekti. Lâkin yağmurdan göz açıp etrafını görmek kabil olmuyordu ki...

Baht işi yürüdü. Kapısının önündeki tek basamağı kaldırımın suları yalayan bir dükkâna giriyordu. Kapkara şemsiyeyi başına geçirmiş, paçalarından sular akan pürtelâş bir adamın birdenbire içeri girivermesi dükkâncıyı şaşırtmıştı. Haci Eftim dükkâncının hayretini değil, nerede bulunduğunu bile farketmiyordu. Hemen şemsiyesini kapadı. Başından şapkasını çıkarup mendilile sildi, kuruladı. Kollarında, omuzlarındaki suları da elile temizlerken etrafına dikkatle baktı. O zaman gözleri büyüdü, vücudunun ıslaklığının tamamile aksine, boğazı kuruyordu: sağanaktan kaçayım derken tesadüfen, cenaze çiçeği, tabut satan bir dükkâna girmişti. Dükkân sahibi, sanatının iktizası olarak daima teselli etmeğe alışmış bir tavırla boynunu büküp ellerini uğuşturarak müşterinin söze başlamasını bekliyordu:

— Emriniz, efendim?

Haci Eftim sokağa baktı, sağanak daha şiddetlenmiş, tramvaylar bile güçlükle ilerliyorlardı. Buradan çıkıp da başka bir yer buluncaya kadar yeni şapkadan artık hiç hayır kalmıyacaktı:

— Bir cenaze var da...

— Erkek mi, kadin mi?

— Erkeg...

— Çiçek mi? yoksa...

Hemen pazarlığı uydurmak da doğru değildi. Sağanak devam ediyordu. Haci Eftim düşündü:

— Tabutu, çiçeği, hulâsa ne lâzım ise yapacağsın... Velâğin fiyetlerini de uyuşalım... Biliyin a... Hele birer birer fiyetleri gozden geçirelim!

Dükkâncı, defterler, kâğıtlar çıkarmış bir sürü rakamlar yazıyor, çiziyor, Haci Eftimi kandırmak için bütün zekâsını sarfediyordu:

— İşte size halis ceviz ağacinden bir sanduka... Ne çürür, ne sızar, kasa gibidir. İçi isterseniz atlas, isterseniz çuhadan olsun. Bakın şu çiçeklere: Aynile naturel...

Haci Eftim, fiatların bazısına itiraz ediyor, bazısına da dudak büküyordu. Lâkin hesap bitip de yekûn aşağı yukarı belli olunca, Haci Eftim saçlarını yolmağa başladı:

— İki yüz altı lira mı? Amanın derim yavrum... Siz bu fiyetler ile Azraili bile gucendireceğsiğiz... Mezarlıglar boş galacah...

— Ama efendim, sizin istediğiniz hep iyi, pahali, ağir cinsten şeyler...

— Lâfa da bahigdi... Misafirliğa ğitmiyoruz guzum.. İnsan temelli iğametgâhını tertipli ossun istemez mi?

Fakat dükkâncı fiattan on para bile kırmıyordu. Haci Eftim sokağa baktı: Sıyrılan bulutların arasından nazlı bir bahar güneşi ıslak parkelerde pırıldıyordu.

Şapkasını başına koydu, şeksiyesini koltuğuna:

— Çoğ pahalı, dedi, işime ğelmedi.

— Nereye gitseniz, hep istiyecekler ayni parayi...

— Başğa yere ğideceğ değulüm.

— Peki cenazeniz?

— İntihar etmeğe niyetim vardı ve lâğin cenaze masarifatını bu ğadar pahalı ğorünce vaz ğeçtim... Ğemiğlerim bu ceviz sandukaya, bu çuhalara doğunduğca rahat uyğumdan olacağım... Beş on yıl daha yaşıyayım, belği fiyetler de düşer, o zaman yine uğrarım...

Mahmud Yesari

Gazel

— Parmak hisabilendir —

Kumkapıda eskiden çok meyhaneler var idi
Kıyak kıyak matmazeller, daha neler var idi.

Bazi bazi gider idik iki tek duz atmağa
Sabahacak şafroş olan divaneler var idi.

Duduların ensesinden dolanırdık bütün gün
Korte için pek müsait viraneler var di.

İrahmetli Tatyos ağa Sarnıçlıda çalardı
Bülbüllere ah! ettiren kemaneler var idi.

Sıram sıram piyatsaya çıkar idi yosmalar
İçlerinde inci gibi şah taneler var idi.

Sen o kerte şamdan idin Mığır sevda bağında
Fırdolayı etrafında pevraneler var idi!

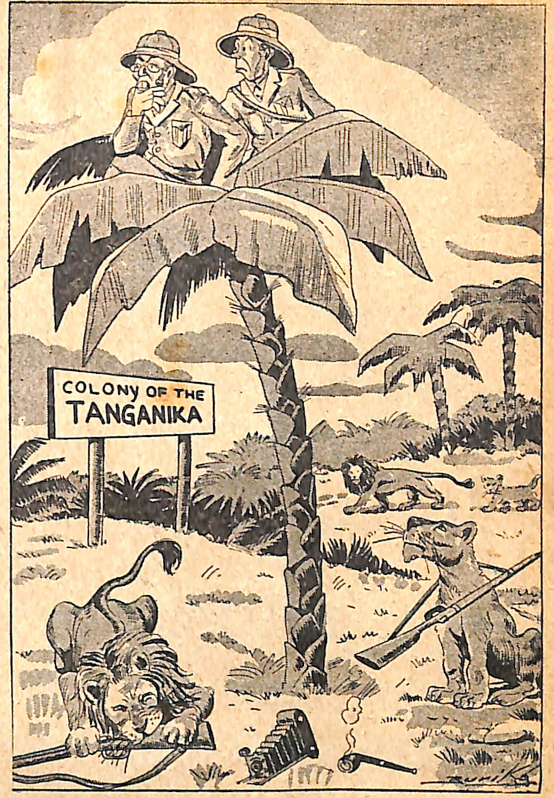
Müstensihi: **Çekirge**

Salamonun kumbarası!
[İtalyan karikatürü]

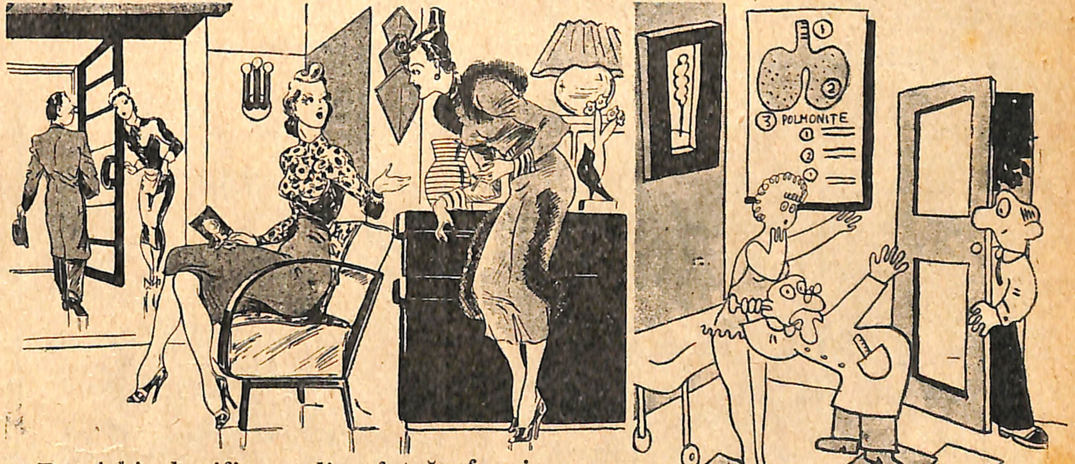
Hapishanede:
— Sizin ziyaretinize gelen ahbaplarınız yok mu?..
— Hayır.. Ahbaplarımın hepsi burada!..
[Fransız karikatürü]

İngiliz — Ne düşünüyorsun?
Arkadaşı — Almanya müstemleke istiyor, acaba burasını versek nasıl olur diye düşünüyorum!..
[İtalyan karikatürü]

Kadın — Düştün de aklıma geldi: Bu kış seninle karlı dağlara gidip bir kayak sefası yapalım!..
[Fransız karikatürü]

— Bu çirkin herifin ne diye fotoğrafını istedin kuzum?.
— Hizmetçiye vereceğim.. Baksın da bir daha gelince kapıyı açmasın diye!
[İtalyan karikatürü]

Doktorun oğlu — Baba... Bir şey lâzım mı?..
[Leh karikatürü]

Aşk perisi — Affedersiniz, yayımla okumu kaybettim!
[İtalyan karikatürü]

SÜMER BANK

Yerli Mallar Pazarı

SAĞLAM
UCUZ
GÜZEL

İstanbul, Bahçekapı - Beyoğlu, İstiklâl caddesi

Kendine beyhude yere
eziyet ediyor.

NEVROZİN

**Varken ıztırab
çekilir mi ?**

Baş, Diş ağrıları

ve üşütmekten mütevellid bütün ağrı,
sızı, sancılarla nezleye,
romatizmaya karşı

NEVROZİN

kaşelerini alınız.

İcabında günde 3 kaşe alınabilir

İSMİNE DİKKAT

Taklidlerinden sakınınız.
Ve Nevrozin yerine başka bir
marka verirlerse şiddetle
reddediniz.

NEZLE, GRİP
BAŞ, DİŞ
ROMATİZMA
ve bütün ağrıları,
kadınların ay sancılarını derhal
geçiren
SEFALİNİ
her yerde ısrarla
arayınız

SEFALİN

1 - 12 lik ambalâjlar içerisindedir. Taklitlerinden sakınınız

Diş Hekimi

Ferit Ramiz

Hergün öğleden sonra

DİŞ ve ÇENE RÖNTGENİ

Beyoğlu Tünel İstiklâl caddesi

Telefon: 43413

BAYLAR

**Küçük bir ihmal insana bütün bir hayatı zehir eder.
Unutmayınız ki :**

*Dünyanın
En Sağlam ve
Sıhhi*

PREZERVA-
TİFLERİ

dir

Teki 10, 3 lük 20, 6 lık 40
kuruştur. Her eczanede bulunur.

Dişlerinizin

daima sağlam ve beyaz

kalmasını isterseniz

PERTEV

DİŞ MACUNU

kullanınız

PERTEV

DİŞ MACUNU

**Dişleri inci gibi beyazlatır
ve diş etlerini kuvvetlendirir**

"ERKEKLER NEZDİNDE NASIL MUVAFFAK OLDUM?"

Güzelliğim Asrî Zamanın Bir Mucizesile % 50 Nisbetinde Artmıştır.

Cildim hemen yarı ölmüş bir halde idi. Buruşmuş, solmuş ve ihtiyarlamıştı. Maamafih karakterim henüz gençti. Dansı seviyordum, fakat hiç kimse beni dansa davet etmiyordu. Bugünün erkekleri, gençliği arıyorlar. Nihayet bir cild mütehassısı ile istişare ettim. Dedi ki: Cildinizin «Biocel» i - cildi terü taze tutan kıymetli cevheri - azalmıtır. Fen, son zamanlarda «Biocel» i genç hayvanlarda gizlenmiş cild hüceyrelerinden istihsal çaresini bulmağa muvaffak olmuştur. Tıpkı cildinizin «Biocel» i gibidir. Bu cevher, şimdi cildinizi beslemek ve gençleştirmek için matlup nisbet dairesinde Tokalon kreminin terkibinde mevcuttur. Vakit kaybetmeden bunu tecrübe ettim ve resimlerde görüldüğü gibi memnuniyetbahş neticeler elde ettim. Sonra, bir mıknatisin çeliği cezbettiği gibi cilde son derece yapışma hassasını veren hususî ve kıymetli maddeleri ihtiva eden yeni ve gayet ince bir pudra kullandım. Hemen hemen gayri mer'î olup sudan, yağmurdan ve tagayyüratı havaiyeden kat'iyyen müteessir olmadığı için banyonuzu alırken veya sıcak bir salonda dans ederek terleseniz bile yüzünüzde sabit kalır. Bu yeni pudranın şayanı hayret ve orijinal renkleri vardır. Bu cazip keşif pek büyük ve malî fedakârlıklarla Tokalon müessesesi tarafından temin edilmiştir ve Tokalon pudrasına karıştırılmıştır. Her yerde Tokalon krem ve pudrasını arayınız.

Ademi iktidara

ve

Belgevşekliğine

karşı

HORMOBİN

tabletleri

Her eczanede arayınız.

Posta kutusu (1255 Hormobin)

Galata, İstanbul

Güzel ve beyaz dişlerle süslü

Bir tebessüm aşkın başlangıcı olur

Dişlerinizin parlaklığını muhafaza ederek tebessümünüzün tazeliğini vikaye ediniz. Bunun için de gayet antiseptik ve güzel kokulu meşhur DENTOL diş suyu ve macunu kullanınız. Pasteur'ün tetebbüatı esasına tevfikan istihzar edilen DENTOL diş suyu ve macunu diş etlerini kuvvetlendirir, ağızda güzel bir koku bırakır ve dişlerin beyazlığını muhafaza eder. DENTOL bütün eczanelerle başlıca parfümörilerde satılır.

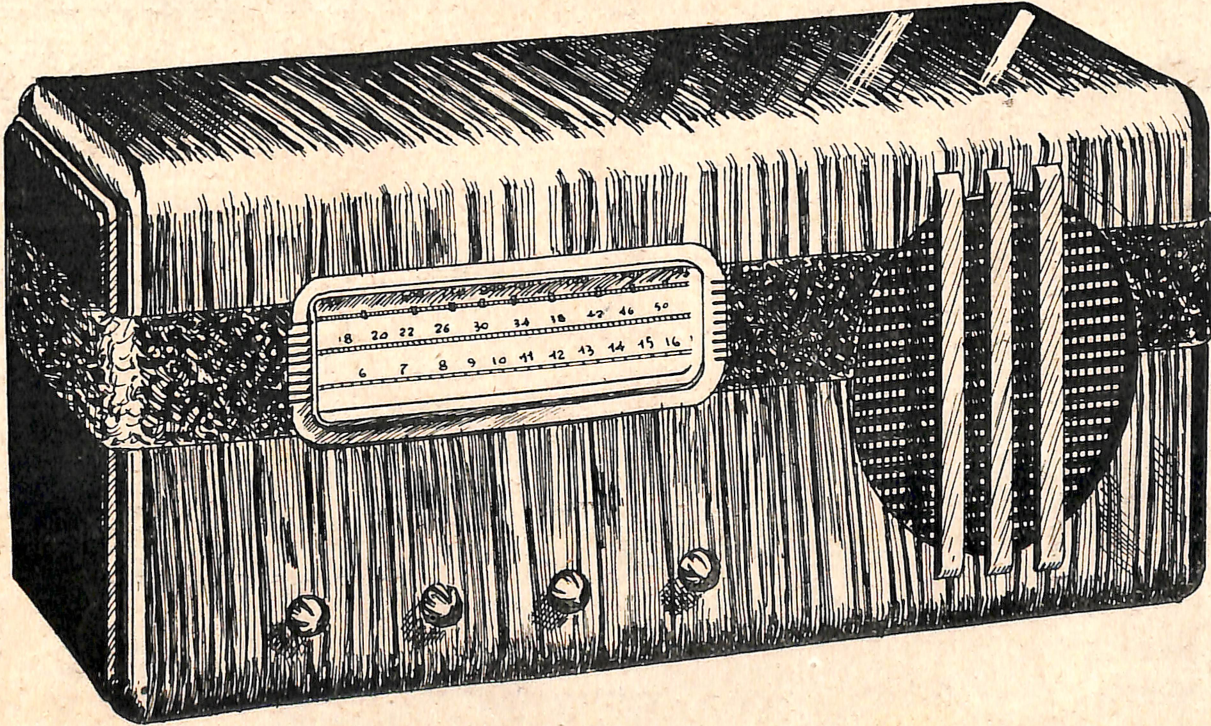

Dentol

Her yerde DENTOL isteyiniz. Eczahanelerde Parfümörilerde satılır.

Evsaf
+ Kudret
+ Ucuzluk
= SPARTON

548 TİP	5 LAMBALI	100 T.L
539 TİP	5 LAMBALI LÜKS	110 T.L
748 TİP	7 LAMBALI	140 T.L

VERESİYE SATIŞ

SAHİBİNİN SESİ
VE ACENTALARINDA

302 İSTİKLÂL. CAD
BEYOĞLU